

מותר בהחלט לטפס

בחייהם של אישיות

ככירה — בתנאי שאינה

ישראלית

מה היה קורה אילו האשים ראש-הממשלה את שרה-החוק בקיום יחסימיין עם אשה זרה. בהדרה-השירותים של נמלית-עופה אי רופי ?

מה היה קורה אילו הואשם ראש-הממשלה לה עצמו בכך שהוא נעלם בלילות מירדת-השרד שלו. ומבלה עד שעות הבוקר בחבירה אינטימית אלמונית ?

האם היו שידורי ישראל מכריזים על כך ? האם היו העיתונים החשובים מתמרי גגים מרוב נחת ? האם היה מתפתח כטרי וויזיה ויכוח ציבורי סביב חייהם של האישים רמי-הדרג ?

בודאי שלא. כל-ייתקשורת של ישראל לא יירדו לרמה כזאת. כשזה נוגע לישראל.

אהבים בבית-שימושי. אבל כאשר מדובר על אישים זרים — אין מחסום כזה. השבוע תיארו עיתוני ישראל בהרחבה רבה, ובהנאה בולטת, את טענתו הפומבית של נשיא אוגנדה אחוה-הטירוף, אידי אמין, כי שרת-החוק היפהפיה שלו התעלסה בר-אנשים עם גבר זר בבית-השימושי של נמלית-העופה הפאריסאי. מטרת התקפתו של אמין הייתה אליונת באגאנייה (29), נסיכה של בית-מלוכה אוגנדי, לשעבר דוגי מנית ומישפטנית. שאותה מינה אמין עצמו לתפקיד הרם בראשית השנה. גופתו של קורמה בתפקיד נמצאה או צפה בנילוס. שום עיתון ישראלי לא סבר השבוע כי יש לגנוז פרשה אינטימית זו. נשיא בלדיה. רבה עוד יותר הייתה השבוע ההילולה סביב חייו האינטימיים

המצוי מוכן בהחלט למתוח ביקורת על חיי-האישות של אישים רמי-דרג — בתנאי שאינם ישראלים.

פלסטין

מישחק עדין

ההורעה המסכמת לא

סיכמה דבר — ויש

כך סיבות טובות

רוב הישראלים שונאים את "המחבלים" ואת הסובייטים במידה כימעט שווה. על כן קשה להם לעקוב אחרי המישחק המתק שנוערך בשבועות האחרונים במוסקבה. למישחק זה שני צדדים. יאסר עראפאת ביקר במוסקבה, ביקש להשיג הבטחה סובייטית להכרה רשמית בממשלת הפלסטין גיבית הזמנית שתקום, וגיבוי סובייטי מעשי לתביעת אש"ף להשתתף בוועידה ז'נבה. הסובייטים, לעומת זאת, ביקשו להשיג מעראפאת שינוי רישמי במצע אש"ף, לטובת דוקיום עם ישראל.

מצוקה סובייטית. מישחק זה התחיל כבר לפני שנה, כאשר התלטה ההנהגה הסובייטית לעלות על הסוס הפלסטני, מתוך הנחה שהוא ינצח, אחרי שתמכה במשך השנים בהחזרת הגדה המערבית לממלכת ירדן.

הסובייטים התקדמו בוהירות אך בעיקר ביות. כדרכם. תחילה הכירו ב"זכויות ה" חוקיות" של הפלסטנים, לאחר מכן הכירו ב"זכויות הלאומיות" שלהם, ולבסוף הגיעו להכרה בזכותם ל"מדינה פלסטנית".

היכן תהיה מדינה זו ? הדבר הכניס את הסובייטים למצוקה קשה. הם לא יכלו להסכים בשום פנים ל"מדינה הדמוקרטית הלא-איכותית" המור שיעה במצע אש"ף, ושנועדה לרשת את ישראל. הם יכלו להסכים רק למדינה פלסטנית לצד ישראל, בגדה וברצועה. אינטרם מוצק, עמדה זו היא עקרו-

בלט בהודעת-וילאדיוסטוק של לאוניד ברז'נייב וג'ראלד פורד. מפעם לפעם מפי צים הסובייטים גם רמזים על רצונם לחדש. כבוא העת, את היחסים עם ישראל.

קלף למיקוח. כל זה ברור גם לעראפאת, אך אין ברצונו, בשלב זה, להתחייב פומבית למדינה פלסטנית שתתקיים לצד ישראל — דבר שהיה נותן נשק יעיל בידי מתנגדיו בתנועת הפידאיון. הוא גם רוצה להשתמש בעניין זה כבבלף-מיקוח כלפי ישראל וארצות-הברית.

התוצאה: הודעת-הסיום של ביקור עראפאת במוסקבה השאירה את העניין פתוח. מדובר בה על "מדינה פלסטנית" — אך לא נקבע איון מדינה זו תהיה, והיכן בדיוק תשכון. שני הצדדים נשארו דבקים בעמדותיהם הרישמיות.

המישחק ימשך — בעדינות — וקרוב לוודאי שהתנועות הבאות יבואו מצד עראפאת, בכיוון לעמדה הסובייטית. גישתו הנוקשה למעשי הקיצוניים, שביצעו את חטיפת-המטוס האחרונה, היא חלק ממישחק זה.

ועדת אגרנט

גונן רוצה להתגונן

אנוף-השיריון הפתער

שוב — והפעם כמעט

הבקי את הקו

האם מסוגל בית-המישפט העליון לתת לאזרח סעד נגד נשיא בית-המישפט העליון ?

זאת יכלה להיות שאלה מרתקת לתרי מידים בבית-הספר למישפטים, אבל במציאות של ישראל היא אקטואלית ביותר.

האזרה, במיקרה זה, הוא אלוף בצה"ל: שבואל ("גורודיש") גונן, איש-השיריון, אלוף פיקוד הדרום גיוס-הכיסורים. מזה כמה חודשים הוא תובע מבית-המישפט העליון להושיט לו סעד נגד ועדת-החקירה הממלכתית, אשר בראשה עומד נשיא בית-המישפט העליון, שימעון אגרנט, ואשר אחד מתבריה הוא שופט בית-המישפט ה" עליון, משה לנדוי.

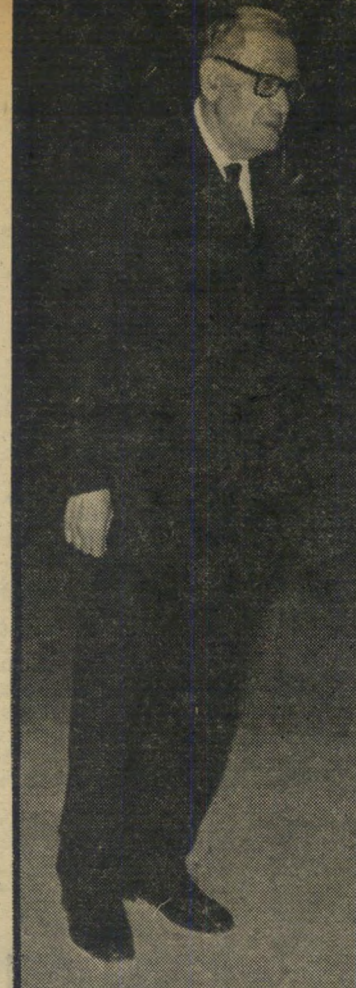
טענת גונן: הוועדה מפרה באופן שיטתי את הסעיף בחוק ועדות-החקירה, המטיב על ועדה להזהיר מראש אורח העלול להיפגע ממימצאה, ולהעניק לו את הזכות להופיע בפניה, לשכור עורך-דין, לחקור עדים ועדיין במיסמכים. הוועדה שללה זכות זו מגורודיש, למרות שהטחיה בפניו כבר בוד"ח-הביניים הראשון שלה האשמות חמורות. היא שללה זכות זו גם מן הרמט" כ"ל של יוסיה-כיסורים, דויד ("דר") אלעי זר, בניגוד לאלעזר, שלא לחם על זכותו, התעקש גורודיש להיאבק.

בכך זכה, במישריון ובעקפיו, בתמיכת מיטב המישפטנים בישראל, שהסכימו עימו שוועדת-אגרנט מפרה את סעיף החוק. בין אלה: אביו הרוחני של חוק ועדות-החקירה, שרה-המישפטנים-לשעבר יעקוב שימשון שפירא, והאיש שניצח על החקירה בכנסת, חבריהכנסת לשעבר משה אונא.

רגל של פיל. בנוסיונו הראשון נתקק גורודיש בקיר אטום. בית-המישפט העליון השתדל להתחמק מן הצורך הבלתי-נימעי לפסוק בעניין, פטר אותו בטענה שעדיין יש זמן, ואין מה למחר.

אך בינתיים התריף המצב. עבודת-הוועדה מתקרבת לסיומה — ועדיין היא מסרבת להעניק לגורודיש את הזכויות היסודיות המעוגנות בחוק ובצדק הטבעי. לא ניתן לגורודיש לעיין במיסמכים שהובאו לוועדה והנוגעים לו, לחקור את העדים שהעידו נגדו, להתגונן כמו כל נאשם בבית-המישפט ניתן לו רק להגיש טענות בכתב — ובהם כמה גילויים השופכים אור חדש לגמרי על כמה ממאורעות יוסיה-כיסורים.

השבוע הלך גונן שוב לבית-המישפט לתבוע את זכויותיו. הפעם מצא שם אווירה אחרת. שלושת השופטים שישבו בדין — מ"מ הנשיא יואל זוסמן והשופטים צבי ברנזון ויצחק קיסטר, נמנעו גם הפעם מלפסוע בגלוי בוועדת-אגרנט. אך הם נתנו לה רמז בעובי של רגל-פיל. השופטים לא פסקו, אך הציגו הצעה.

יו"ר אגרנט עד המליחמה הבאה

שגורודיש יפנה שוב לוועדה, וימסור לה את המלצת בית-המישפט שיינתן לו להופיע בפניה, לעיין בחומר ולהתגונן. ההמלצה לא כללה את הזכות לחקור עדים — דבר שהיה גוול, לדעת השופטים, זמן רב מדי, ומאריך את פעולת הוועדה, עד למיקחמה הבאה.

כך חזר הכדור לוועדה — והפעם כימעט לתוך השער.

הכנסת

מרד השופטים

שופטי ישראל תובעים לעצמם מעמד כשל חברי-כנסת מבחינת תשלומי השכר וההוצאות

המישלחת שהופיעה בפני ועדת-המישנה המיוחדת של ועדת-הכספים של הכנסת הייתה יוצאת-דופן. כולה שופטים, אנשים שבכל ימות השנה רגילים כי הכל ממתני נים למוצא פיהם, וכל היוצא מגרונם חוק. הפעם עמדו בפני קבוצת חברי-כנסת וביקשו כי יבוטל המצב הנוכחי, המאלץ את השופטים לעבור על החוק עלימנת ל" קבל תמורה כספית המאפשרת קיום הוגן. לתברייכנסת ושרים אין בעיות. הם פטר רו את עצמם מחוקי מסייה-הכנסת, וכך הם יכולים להקנות לעצמם שכר והוצאות כ" רצונם, כאשר הברוטו זהה לגטו.

קצת שונה, אך בכל זאת דומה מבחינת העיקרון, הוא מצבן של קבוצות עובדי דים כמו טייסים וספנים, שלגביהם קיימים חוקי מסייה-כנסת מיוחדים. או, למשל, שכבות של עצמאיים כמו יהלומנים, ה" פטורים מהגשת דוחות מסייה-כנסת.

השופטים עומדים מעל לכל האדם כישבתם בבית-המישפט, אך הם ככל האדם מבחינת השכר. במשך השנים נוצרו עיוור תים רבים כדי להגדיל את השכר-נטו של השופטים ואת הוצאותיהם המוחזרות על-ידי המדינה. העויות הבולט הוא תש" לום הוצאות-רכב השופטים על נסיעות עיהם, כאשר השימוש ברכיבם לצרכי ה" עבודה הוא נסיעה מן הבית לבית-המישי פט וחורה.

תקנות מסייה-הכנסת אוסרות תשלום על (המשך בעמוד 16)

שרת-החוק כאגאנייה יחסי חוק

נית, ומעוגנת באינטרסים סובייטיים יציי צים. בין השאר:

● העובדה שבבית-המועצות היתה תר מדינה הראשונה שהכירה דה-יורה במדי ית-ישראל, אחרי שתמכה בהקמתה.

● ההכרה שניסיון להשיג את ישראל יביא לעימות גלובלי, ואולי למלחמת עולם.

● אי-הרצון לנקוט קו שלא יתקבל על דעת רוב מדינות העולם, ושישיג את ברית-המועצות על דעת-הקהל המתקדמת בעולם המערבי, ואולי אפילו בגוש הסובייטי עצמו.

● הדיעה שהמשך קיום ישראל, היוצר שיווי-מישקל מתוח במרחב, עוזר לקיום ההשפעה הסובייטית בעולם הערבי, ולהמ שך תלותם של הערבים בבית-המועצות.

● הכוונה לנצל את ועדת-ז'נבה, שי ישראל חברה בה, כמכשיר למדיניות הסובייטית.

משום כך ממשכה ברית-המועצות להדיר גיש את תמיכתה בקיום, כל מדינות המר" חב" בצד התמיכה בעניין הפלסטני. הדבר

של נשיא צרפת, ואלרי ז'סקאר-ד'אסטין. העיתון חפוליטי-אמטרי, קאנאר אנשנה "הברון הכבול", הממלא בצרפת תפקיד ציבורי הדומה לזה של השבועון המסוים בישראל, גילה שהנשיא נעלם בלילות. הדבר גרם לוויכוח סוער בכל עיתוני צרפת, בליוויית פרטים גילויים נוספים. ההשגב בעיתוני המדינה, לה מונג, הקדיש לו מאמר גדול, בו טען כי הנשיא אינו מתמסר לתפקידו במידה הראויה.

עיתוני ישראל דיווחו על כל אלה בהדיר חבה ובעליונות. שידורי ישראל הודיעו על כך בראש מהדורת החדשות.

צביעה ומתחפרת. אותם כל-ייתקי שרת קשרו קשר של שתיקה, כאשר פיר סם השבועון המסוים פרטים דומים על מי שהיה או שרה-הביטחון, בליוויית הטענה כי השר מנניה את תפקידו מנצל אותו לרעה. ההוצאות נתגלו ביוסיה-כיסורים. העיתונות היא כבואה של החברה. כאשר העיתונות היא צבועה ופחדנית, יש לחפש את הסיבה באווירה החברתית. השבוע לא היה מנוס מהמסקנה כי האזרח הישראלי